

У зоні відчуження

Уже майже рік ми живемо у зоні бойових дій, у тій зоні відчуження, куди ніхто не хоче їхати, побачити власними очима, а що ж коїться з нами, і як ми намагаємось виживати у цій складній ситуації. Наші брати і сестри, родичі і близькі, друзі й прихильники, майже всі поділилися на своїх й чужих, бо дуже важко розібратися хто правий, а хто ні. А деякі з близьких нам людей пропали без усіляких ознак на життя, отримали важкі поранення або й зовсім загинули у цій безглуздо продовжуваній війні...

Недавня поїздка по Західній Україні й зовсім переконала нас, що більшість наших колег, навіть, не розуміють і не переймаються тим, що тут йде справжня війна, продовжують гинути люди, що ми й зовсім живемо без надії, що колись повернемося до своїх домівок, робочих місць, на свою землю, де ми народилися і виростили, стали тими, хто ми є зараз. Ми українці, серцем і душею, готові і далі продовжувати доказувати усьому світу, що ми саме такі. І не треба нас списувати з рахунків, не треба забувати про те, що ми є і бажаємо такого же спокійного, безпроблемного життя, яке є у колег з інших регіонів. Ми не просимо допомоги, але не треба нас виокремлювати у встановлені зони відчуження, де увесь світ ділиться до і після блокпостів.

Тому іноді дивно чути, коли на наукових конференціях, дискутуються проблеми хто, скільки і чого з'їв за рік. І як це можна порівняти з тим, що відбувається в зоні АТО, де ми живемо і працюємо. Чому ще й досі продовжуємо не замічати, що в Україні вже не все населення, може дозволити собі щось з'їсти, навіть, із того стандартного переліку, що є у споживчому кошику. Зась щось казати і про те, коли керівники самих високих гілок влади, приїжджаючи до зони АТО, кажуть одне, вселяючи надію у людей, а роблять інше. А чи можна, взагалі, вирівнювати усіх за однією шкалою, не приймаючи до уваги умови проживання, праці та просто існування людей у зоні АТО і за її межами.

Хочеться нагадати усім відому фразу головної героїні фільму «Раба кохання»: «Люди – ви тварини!». То ж не будемо сподоблятися тому, до чого нас постійно повертає історія. Ми звертаємось до усіх наших читачів, авторів, друзів й небайдужих людей долучитися до обговорення на сторінках нашого журналу проблем сьогодення, того, до чого нас привели метаморфози розвитку нашої країни, соціально-економічної політики та той людський фактор, на який ще й досі намагаємось не звертати уваги.

То ж, не зважаючи на те, що нас відчужили від нормального, повноцінного життя, ми намагаємось жити і доводити, що спіралі історії повторюються, і те, що ми встигнемо виправити, зрозуміти свої помилки та побудувати новий, більш досконалий напрям розвитку, навіть, шляхом публікацій і розгорнутих дискусій на сторінках журналу, дозволить майбутньому поколінню жити краще ніж ми зараз та винести певні уроки з історії.

Дякуємо усім хто був і є разом з нам увесь цей непростий час. З такою підтримкою ми обов'язково переможемо і все буде у нас добре!